

Sygn. akt VIII GC 497/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant starszy sekretarz sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2023 roku w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N.

przeciwko K. F.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 29 999,80 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 462 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 497/23

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w N. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. F. kwoty 29.999,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, a w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej. Jak podano, pozwana od 25 sierpnia pełniła funkcję prezesa zarządu (...) sp.

z o.o., który to podmiot jest do dnia wniesienia przedmiotowego pozwu komplementariuszem (...) sp. z o.o. sp. k. Wobec tego, pozwana podnosi odpowiedzialność za długi komplementariusza zaciągnięte u powoda.

W dalszej kolejności nadmieniono, że pozew z dnia 20 marca 2018 r. powód dochodził od (...) sp. z o.o. sp. k. zapłaty 16.217,30 zł tytułem nierozliczonych faktur za energię elektryczną. W dniu 27 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu, V Wydział Gospodarczy wydał uzupełniony następnie nakaz zapłaty, w którym zobowiązał (...) sp. z o.o. sp. k. do zapłaty w/w kwoty wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. W dniu 03 lipca 2018 r. referendarz sądowy nadał klauzulę wykonalności na nakaz zapłaty, przy czym prowadzone na jego podstawie egzekucja okazała się nieskuteczna, wobec czego postępowanie egzekucyjne w tym przedmiocie zostało umorzone. Wobec tego, powód wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności wydanemu nakazowi zapłaty, przeciwko komplementariuszowi dłużnika (...) sp. z o.o. Również i w tym przypadku, postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z uwagi na jego bezskuteczność. Mając na względzie

powyższe powód działając w oparciu o art. 299 k.s.h. podał, że w chwili zaciągnięcia zobowiązania przez (...) sp. z o.o. sp. k., funkcje prezesa komplementariusza przedmiotowego podmiotu pełniła pozwana K. F.. W związku z tym, działający przez pełnomocnika powód wezwał powyżej wskazaną do dobrowolnej zapłaty wierzytelności objętych pozwem, jednakże zobowiązania nie spełniła przedmiotowego żądania. Konkludując powód wskazał, że na dochodzone roszczenie składają się kwoty: 16.217,30 zł tytułem należności głównej, 8.566,68 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych zgodnie z treścią nakazu zapłaty, 2.492,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, 187,00 zł tytułem postępowania klauzulowego, 1.636,82 zł z tytułu kosztów bezskutecznej egzekucji przeciwko spółce oraz 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym.

Nakazem zapłaty z dnia 16 stycznia 2023 r., sygn. akt VIII GNc 4789/22, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, a w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana w pierwszej kolejności przyznała, że 10 listopada 2016 r. pomiędzy powodem, a (...) sp. z o.o. sp. k. zawarta została umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucyjnych. Niezależnie od tego zarzucała, iż nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności w dniu, w którym to pozwana nie była już prezesem zarządu spółki. Podniesiono, iż pozwana zrezygnowała z przedmiotowej funkcji jeszcze w 2017 r., kiedy to zbyła jednocześnie przysługujące jej udziały. Jak podano, w momencie gdy pozwana pełniła funkcję prezesa (...) sp. z o.o., nie został złożony wniosek o ogłoszenie upadłości, gdyż nie zachodziły ku temu przesłanki. Nadmieniono, że w okresie gdy pozwana zrezygnowała z funkcji prezesa zarządu, (...) sp. z o.o. sp. k. posiadała jeszcze lokal mieszczący się w Galerii Handlowej (...), przy ul. (...) w M., w którym to miała korzystać z energii elektrycznej, będącej przedmiotem umowy z powodem. Niezależnie od tego zarzucono, że powód nie wykazał, aby egzekucja komornicza została przeprowadzona ze wszystkich składników majątku spółki. W ocenie pozwanej, w czasie trwania postępowania egzekucyjnego, dłużna spółka posiadała realną możliwość zaspokojenia wszelkich wierzytelności, albowiem była wypłacalna.

Powód, w piśmie z dnia 06 kwietnia 2023 r. podtrzymał swoje stanowisko w sprawie wskazując, że zrzeczenie pełnienia funkcji prezesa zarządu już samo w sobie świadczy o przyznaniu zasadności części dochodzonego roszczenia. Ponadto wskazał, że w jego ocenie dokumenty z których to ma wynikać, że pozwana zaprzestała pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki, zostały przygotowane wyłącznie na poczet niniejszego postępowania. Powód podniósł również, że wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego został sformułowany w ten sposób, że obejmował wszelkie możliwe sposoby przeprowadzenia postępowania w tym przedmiocie.

W dalszych pismach procesowych, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą której przedmiot stanowi m.in. dystrybucja i sprzedaż energii elektrycznej.

Okoliczności bezsporne.

Pozwana K. F. pełniła funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w B. od dnia 25 sierpnia 2016 roku do 25 maja 2017 roku.

Przedmiotowa spółka jest komplementariuszem podmiotu (...) sp. z o.o. sp. k.

Dowód: dane wynikające z Krajowego Rejestru Sądowego, akt notarialny rep.(...) nr (...) – k. 103 – 107v akt, umowy zbycia udziałów w spółce – k. 98 – 99v, 101 – 101v akt, poświadczenie notarialne rep. (...) nr (...) – k. 100 – 100v akt, poświadczenie notarialne rep. (...) nr (...) – k. 102 – 102v akt, oświadczenie – k. 147 akt, zeznania świadka M.

P. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 151 akt, przesłuchanie pozwanej K. F. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 151 akt.

Powód zawarł w 2017 r. z (...) sp. z o.o. sp. k. umowę kompleksową na mocy której sprzedawał i dystrybuował na rzecz powyżej wskazanej energii elektryczną.

Powód zrealizował ciężące na nim zobowiązanie wystawiając z tego tytułu faktury VAT, jednakże zamawiająca spółka opóźniała się z płatnościami albo też nie regulowała ich wcale.

Dowód: treść pozwu z dnia 20 marca 2018 r. – k. 28 – 31 akt, umowa sprzedaży energii elektrycznej wraz z załącznikami – k. 38a – 45 akt, faktury VAT – k. 46 – 64 akt.

Wobec utraty przez (...) sp. z o.o. sp. k. prawa do lokalu, powód pismem z dnia 19 lipca 2017 r., wypowiedział spółce łączącą strony umowę.

Pismem z dnia 13 lutego 2018 r. powód skierował do (...) sp. z o.o. sp. k. wezwanie do zapłaty wraz z propozycją pozasądowego rozwiązania sporu.

Dowód: pismo z dnia 19 lipca 2017 r. – k. 64 akt, wezwanie do zapłaty – k. 65 – 67 akt.

W dniu 25 maja 2017 r. pozwana złożyła skuteczne oświadczenie, że z końcem przedmiotowego dnia, rezygnuje z funkcji prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w K..

Tego samego dnia, K. F. zawarła z M. O. działającym w imieniu i na rzecz A. R. umowy zbycia udziałów w spółce.

Dowód: umowy zbycia udziałów w spółce – k. 98 – 99v, 101 – 101v akt, poświadczenie notarialne rep. (...) nr (...) – k. 100 – 100v akt, poświadczenie notarialne rep. (...) nr (...) – k. 102 – 102v akt, oświadczenie – k. 147 akt, zeznania świadka M. P. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 151 akt, przesłuchanie pozwanej K. F. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 151 akt.

W związku z brakiem uregulowania zobowiązań, powód w marcu 2018 r., wniósł o zasądzenie od (...) sp. z o.o. sp. k. w K. na swoją rzecz kwoty 16.217,30 zł stanowiącej zaległe wynagrodzenie wraz z kosztami procesu. Na dochodzoną wierzytelność składały się kwoty wynikające z faktur VAT wystawionych z tytułu sprzedaży energii elektrycznej oraz usług dystrybucji w okresach od lutego do lipca 2017 r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt VIII GNc 421/18, Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wielkopolskim, V Wydziale Gospodarczym, zasądził od (...) sp. z o.o. sp. k. w K. na rzecz (...) sp. z o.o. w N. kwotę 16.217,30 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu w wysokości.

Następnie, w dniu 26 kwietnia 2018 r. przedmiotowy Sąd wydał nakaz uzupełniający w przedmiocie odsetek.

Dowód: nakaz zapłaty z dnia 27 marca 2018 r. – k. 24 akt, nakaz zapłaty uzupełniający z dnia 26 kwietnia 2018 r. – k. 25 akt,

Na podstawie wyżej wymienionego nakazu zapłaty, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu M. S. prowadził przeciwko (...) sp. z o.o. sp. k. w K. postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Km 2096/19.

Wobec bezskuteczności egzekucji, postanowieniem z dnia 13 lipca 2020 r. powyżej wskazany komornik postępowanie w tej sprawie umorzył, ustalając jego koszty na kwotę 1.130,98 zł, a w tym przyznając wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w wysokości 900,00 zł.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 159 – 161 akt, postanowienie z dnia 13 lipca 2020 r. – k. 72a - 73 akt, zeznania świadka M. S. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 151 akt, oraz k. 1, 2 i 3 oraz k. 71 i 72 akt sprawy Km 2096/18 oraz kart 4,5 i 6 oraz 114-117 akt sprawy GKm 20/21

W dniu 26 lutego 2021 r., na skutek wniosku powoda, Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu, V Wydział Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności wydanemu przeciwko (...) sp. z o.o. sp. k. nakazowi zapłaty wobec komplementariusza przedmiotowego podmiotu, tj. (...) sp. z o.o.

Dowód: klauzula wykonalności – k. 26 – 27 akt.

Na podstawie wyżej wymienionego nakazu zapłaty, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu M. S. prowadził przeciwko (...) sp. z o.o. w K. postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt GKm 20/21.

Wobec bezskuteczności egzekucji, postanowieniem z dnia 11 lipca 2022 r. powyżej wskazany komornik postępowanie w tej sprawie umorzył, ustalając jego koszty na kwotę 1.636,82 zł, a w tym przyznając wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w wysokości 900,00 zł.

Dowód: postanowienie z dnia 11 lipca 2022 r. – k. 73a - 74 akt, zeznania świadka M. S. – protokół elektroniczny na płycie CD k. 151 akt, oraz k. 1, 2 i 3 oraz k. 71 i 72 akt sprawy Km 2096/18 oraz kart 4,5 i 6 oraz 114-117 akt sprawy GKm 20/21

Pismem z dnia 09 września 2022 r. powód wezwał K. F. do zapłaty kwoty 29.999,80 zł na którą składały się:

- 16.217,30 zł tytułem należności głównej,
- 8.566,68 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od dnia wydania postanowienia o umorzeniu egzekucji wobec (...) sp. z o.o.
- 2.492,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
- 187,00 zł tytułem postępowania klauzulowego,
- 1.636,82 zł tytułem kosztów bezskutecznej egzekucji przeciwko (...) sp. z o.o.,
- 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym przeciwko (...) sp. z o.o.

Pozwana nie spełniła przedmiotowego żądania.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 76 – 77 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana, a także w oparciu o zeznania świadków oraz przesłuchanie strony pozwanej.

Zeznaniom M. S. Sąd dał wiarę w całości, albowiem były jasne i logiczne oraz korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Jeśli zaś chodzi o zeznania M. P. Sąd miał na względzie, iż powyżej wskazany jest prywatnie związany z pozwaną, a ponadto był zaangażowany w prowadzoną przez nią działalność. Niezależnie od tego, złożone przez świadka zeznania okazały się logiczne i szczere, a nadto spójne z pozostałymi dowodami. Sąd zwraca uwagę, że w kluczowych sprawach świadek zasłaniał się niewiedzą czy niepamięcią, co w okolicznościach sprawy, mając na uwadze ciężar dowodu, obciążało pozwaną.

Nie było także podstaw, aby nie uwzględniać przesłuchania pozwanej, które to w przeważającej mierze odnosiły się do okoliczności związanych ze zbyciem przez nią udziałów w przedmiotowej spółce, a zwłaszcza podejmowanych w tym przedmiocie czynności oraz chronologii zdarzeń. Te były prawdziwe mając na uwadze analizę danych z akt rejestrowych. Podobnie jednak jak świadek również pozwana zasłaniała się niewiedzą czy niepamięcią na najważniejsze pytania, co w okolicznościach sprawy, mając na uwadze ciężar dowodu, obciążało pozwaną.

Analiza akt postępowań egzekucyjnych prowadzi do wniosku, że spółka (...) nie miała żadnego majątku, postępowanie egzekucyjne było prowadzone prawidłowo tak samo jako decyzja o ich umorzeniu z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Podkreślić należy, że Sąd kierował się art. 233 k.p.c., wedle którego ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt złączenia powoda oraz (...) sp. z o.o. sp. k. umową na mocy której, pierwszy z wymienionych sprzedawał spółce energię elektryczną świadcząc jednocześnie na jej rzecz usługi dystrybucji (umowa kompleksowa-k. 38a-40). Nie budziło również wątpliwości, iż w momencie zawierania przedmiotowego kontraktu, pozwaną reprezentowała pozwana K. F. – pełniącą funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o., komplementariusza podmiotu zawierającego umowę z powodem. Co nie było również kwestionowane, (...) sp. z o.o. sp. k. zaprzestała regulować ciężące na nim zobowiązania, w związku z czym, powód wszczął przeciwko wskazanemu podmiotowi postępowanie na skutek którego, uzyskał nakaz zapłaty wydany przeciwko powyżej wskazanej spółce. Wobec nieskuteczności skierowanej przeciwko (...) sp. z o.o. sp. k. egzekucji, powód wystąpił z roszczeniami przeciwko prezesowi zarządu komplementariusza powyżej wymienionego, tj. pozwanej w niniejszej sprawie K. F.. W kontrze do podnoszonych roszczeń, zobowiązana podnosiła, iż z dniem 27 maja 2017 roku (choć Sąd ustalił, że nastąpiło to 25 maja 2017 roku) skutecznie zrzekła się funkcji prezesa zarządu (...) sp. z o.o. sprzedając swoje udziały, a także nadmieniła, że faktury leżące u podstaw żądań powoda obejmują okres, w którym de facto ustępowała już ze stanowiska. Niezależnie od tego pozwana zakwestionowała, aby w momencie gdy pełniła funkcję członka zarządu, istniały przesłanki do ogłoszenia upadłości spółki.

Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, że zgodnie z normą art. 299 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania, natomiast członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Zważyć należy, że stosownie do treści art. 103 § 1 ksh w sprawach nieuregulowanych w dziale dotyczącym spółki komandytowej stosuje się odpowiednio do niej przepisy o spółce jawnej, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie tymczasem z art. 22 § 2 ksh każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką, z uwzględnieniem art. 31. Przepis art. 31 ksh stanowi, że wierzyciel spółki może prowadzić egzekucję z majątku wspólnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (subsydiarna odpowiedzialność wspólnika).

Skutkuje to przyjęciem, że pozwana co do zasady mogła ponosić odpowiedzialność z art. 299 § 1 ksh.

Odpowiedzialność przewidzianą w art. 299 k.s.h. ponoszą osoby, które były członkami zarządu, kiedy wierzytelność stała się wymagalna (tak M. Wiśniewska: *Cywilnoprawna odpowiedzialność...*, s. 88), a jednocześnie były członkami zarządu w czasie właściwym do ogłoszenia upadłości lub wszczęcia postępowania układowego, i to niezależnie od tego, czy były wpisane do rejestru (zob. wyr. SN z dnia z dnia 28 września 1999 r., II CKN 608/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 67). Dodać należy, że domniemaniami w świetle regulacji art. 299 k.s.h., są objęte również: związek przyczynowy między szkodą wierzyciela, a nie złożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinienie przez członka zarządu nie zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (wyroki Sądu Najwyższego: z 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22; z 14 lutego 2003 r., IV CKN 1779/00, OSNC 2004, nr 5, poz. 76 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07).

Powyższa odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h., obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania

egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (por. uchwałę SN z dnia 7 grudnia 2006 roku, III CZP 118/06 OSNC 2007/9/136, Prok.i Pr.-wkł. 2008/4/45, Biul.SN 2006/12/7).

W przedmiotowej sprawie pozwana jedynie zasygnalizowała, iż w momencie gdy pełniła funkcję członka zarządu, nie występowały przesłanki do ogłoszenia upadłości spółki czego w ogóle nie udowodniła. Skoro w 2017 r. spółka nie płaciła należności wobec strony powodowej, to świadczy to o jej niewypłacalności, najpóźniej w pierwszym kwartale 2017 r. Nie opłacono należności wymagalnych od 18 marca 2017 roku, 18 kwietnia 2017 roku i 17 maja 2017 roku (k.29), przy czym w tym czasie pozwana była prezesem zarządu spółki z o.o. (...). Taką datę należało zatem uznać za termin, w którym zarząd spółki powinien zgłosić upadłość. Pozwana nie wykazała żadnych przesłanek egzoneracyjnych związanych z postępowaniem upadłościowym opisanym w art. 299 § 2 ksh. Przypomnieć należy, że członek zarządu może się zwolnić z odpowiedzialności za długi spółki wykazując, że "we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości (...), albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) wierzyciel nie poniósł szkody". Przy tym ciężar podniesienia okoliczności egzoneracyjnej obciąża członka zarządu. Pozwana zaś go nie udźwignęła. K. F. nie wykazała, że w postępowaniu upadłościowym albo restrukturyzacyjnym wierzyciel i tak nie mógłby otrzymać zaspokojenia. Pozwana dysponowała pełną dokumentacją spółki i była w stanie przeprowadzić analizę księgową pod kątem istnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości. Pozwana nie udowodniła, że nie było podstaw do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości w okresie pełnienia przez pozwaną funkcji członka zarządu. Nie udowodniła braku związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem przez pozwaną funkcji członków zarządu a szkodą doznaną przez stronę powodową. W sprzeciwie od nakazu zapłaty dowodami, które miały to udowodnić były przesłuchanie pozwanej i zeznania świadka M. P. (k.92). Świadek M. P. nie pamiętał zaś, aby były jakieś niezapłacone faktury (k.149v) podczas gdy w dacie gdy pozwana była jeszcze prezesem zarządu nie opłacono należności wymagalnych od 18 marca 2017 roku, 18 kwietnia 2017 roku i 17 maja 2017 roku (k.29). Zeznania świadka zasłaniającego się niewiedzą czy niepamięcią są przyjętą linią obrony mając na uwadze fakt, że świadek jest narzeczonym pozwanej. Również pozwana nie pamiętała czy spółka miała zaległości podczas gdy bezspornie nie spłacała na pewno wymagalnych zobowiązań wobec powódki. Tym samym dowody zaproponowane przez pozwaną nie udowodniły okoliczności egzoneracyjnych. Podkreślić należy, że spółka nie składała od 2020 roku sprawozdań finansowych.

Obrona K. F. oscylowała głównie wokół okoliczność, iż w dniu 25 maja 2017 r., powyżej wskazana przestała pełnić funkcję członka zarządu spółki i już tylko z tego tytułu, nie powinna ponosić odpowiedzialności za zaciągnięte przez nią zobowiązania. Sąd nie podzielił jednakże tego stanowiska.

Faktem jest, iż jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwana złożyła oświadczenie w przedmiocie rezygnacji z funkcji członka 25 maja 2017 r. przy czym wskazany skutek miał nastąpić z końcem tego dnia. W tej samej dacie, zawarła również umowę w przedmiocie pozwolenia na zbycie udziałów, co też uczyniła, dochowując przewidzianej ku temu formy (odpis akt rejestrowych).

W ocenie Sądu mając na uwadze zeznania świadka i przesłuchanie pozwanej oraz przede wszystkim dokumenty uzyskane przez Sąd z Krajowego Rejestru Sądowego należało dojść do wniosku, że pozwana przestała pełnić funkcję członka zarządu spółki już 25 maja 2017 roku. Tego dnia skutecznie złożyła oświadczenia o rezygnacji (k.96). Odebrała je uprawniona, w ocenie Sądu, osoba. Również w tym dniu sprzedała ona udziały w spółce (k.98). Ta data jest pewna z uwagi na zawarcie umowy z podpisami notarialnie poświadczonymi (k.100). Tak samo jak data zawarcia umowy zbycia praw K. F. na rzecz M. O. w zakresie praw i obowiązków pozwanej jako komandytariusza w spółce komandytowej. Wniosek do KRS (w związku ze zmianą danych członka zarządu) został złożony już 30 maja 2017 roku (k. 221) przez Y. S.. Wniesiono m.in. o wykreślenie pozwanej z KRS jako było członka zarządu. Według danych przedłożonych do wniosku prezesem zarządu (...) sp. z o.o. sp. k. został od 25 maja 2017 roku (k.239) Y. S., który wyraził na to zgodę (k.241). Jedynym wspólnikiem został A. R. (k.238). Zarządzeniem referendarza sądowego z dnia 20 czerwca 2017 roku (k.243) w ramach prowadzonego postępowania rejestrowego o wpis wezwano wnioskodawcę m.in. do wykazania, że oświadczenie woli K. F. zostało złożone adresatowi w taki sposób, aby mógł zapoznać się z jego treścią w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu wniosku Ostatecznie zarządzeniem referendarza sądowego z dnia 20 września 2017 roku

(k.247) w ramach prowadzonego postępowania rejestrowego o wpis wniosek zwrócono. Wskutek pisma K. F. w dniu 15 stycznia 2020 roku (k.268) wszczęto z urzędu postępowanie o wykreślenie członka zarządu na podstawie art. 24 ust. 6 ustawy o KRS. W piśmie K. F. podała ona, że nie pełni funkcji od 25 maja 2017 roku, gdyż tego dnia zbyła udziały i złożyła rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu.

W ramach prowadzonego postępowania rejestrowego z urzędu w dniu 20 grudnia 2019 roku wezwano K. F. do przedłożenia dowodu rezygnacji z zarządu spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (k.279) w terminie 14 dni pod rygorem uznania, że K. F. jest nadal członkiem zarządu.

Z kolei w dniu 16 stycznia 2020 roku wezwano K. F. do przedłożenia oryginału lub urzędowo poświadczonego oświadczenia o rezygnacji z zarządu spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (k.286) w terminie 7 dni pod rygorem stwierdzenia braku podstaw do wykreślenia danych prezesa zarządu. Wskutek tego wezwania K. F. przedłożyła do akt rejestrowych oświadczenia pozwanej o rezygnacji datowane na 25 maja 2017 roku (k.294) z adnotacją „wpłynęło 25.05.17” i podpisem nieczytelnym. Zarządzeniem referendarza sądowego z dnia 11 lutego 2020 roku z urzędu wydano zarządzenie o wykreśleniu K. F. z zarządu, co nastąpiło postanowieniem z dnia 12 lutego 2020 roku (k.294; sprawa o sygn. BY.XIII NS-REJ.KRS/000475/20/658). W uzasadnieniu postanowienia przesądzono o tym, że doszło do wygaśnięcia mandatu prezesa zarządu (k.300). Sąd przypomina zaś, że zgodnie z art. 202 § 4 ksh mandat członka zarządu wygasa również wskutek rezygnacji ze składu zarządu.

Innymi słowy Sąd rejestrowy przesądził o skuteczności złożenia rezygnacji przez pozwaną z funkcji prezesa zarządu. Wpis (wykreślenie) członka zarządu ma charakter deklaratoryjny. Nastąpiło to nie wskutek wniosku nowego członka zarządu złożonego w 2017 roku (który zwrócono, na co pozwana nie miała wpływu), ale wskutek postępowania prowadzonego z urzędu, zainicjowanego przez K. F. oraz w oparciu o oświadczenie K. F. o rezygnacji.

Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż powyższe działania zostały ujawnione w KRS spółki dopiero w lutym 2020 r. Należy mieć bowiem na uwadze, że sam wpis w rejestrze nie decyduje o tym, czy dana osoba jest członkiem zarządu, albowiem jej status prawny określają umowa spółki i przepisy kodeksu spółek handlowych. Tym samym, członek zarządu jest powoływany i odwoływany uchwałą wspólników. Innymi słowy, powołanie jest skuteczne w stosunkach wewnętrznych spółki, a wpis zmian w składzie osobowym ma charakter deklaratoryjny (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., sygn. akt V CSK 836/04, LEX nr 536022; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 września 2012 r., sygn. akt I UK 137/12, LEX nr 1274954; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 października 2019 r., sygn. I CSK 122/16, LEX nr 2746905).

Podsumowując pozwana przestała pełnić funkcję członka zarządu spółki 25 maja 2017 roku. Zostało to nie tylko udowodnione, ale wynika również z postanowienia Sądu rejestrowego z dnia 12 lutego 2020 roku, które wiąże Sąd także z uwagi na art. 365 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Istotne w sprawie było to, że roszczenia których zapłaty domaga się powód z tytułu sprzedaży oraz dystrybucji energii elektrycznej powstały na mocy faktur VAT wystawionych w okresie od marca do sierpnia 2017 roku. Trzy z nich sporządzone za czerwiec, lipiec i sierpień, a opiewające kolejno na kwoty 1.312,58 zł, 1.407,09 zł oraz 854,30 zł uzyskały przymiot wymagalności w okresie, kiedy to pozwana nie pełniła już funkcji członka zarządu. W ocenie Sądu, okoliczność ta nie wpływa jednakże na zakres odpowiedzialności pozwanej.

Po pierwsze nadmienić należy, że chociaż część z faktur dotyczyła miesięcy w których pozwana miała wygaszać swoją działalność w spółce,

a część z nich tych, w których to nie pełniła już funkcji członka zarządu (tj. po 25 maja 2017 roku). Jednak pozwana reprezentowała stronę umowy sprzedaży i dystrybucji w trakcie jej zawierania. Innymi słowy, była członkiem zarządu (...) sp. z o.o. sp.k. w dniu 10 listopada 2016 r. kiedy to do zawarcia umowy doszło, o czym świadczy nie tylko informacja ujawniona w KRS, ale też asygnata pozwanej na przedmiotowym kontakcie (k. 38a – 40). Niewątpliwie zatem dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenia, wynikają ze zobowiązania zaciągniętego jeszcze przez pozwaną, która reprezentowała (...) sp. z o.o. sp.k. Ta okoliczność przesądza w ocenie orzekającego w niniejszej

sprawie Sądu, o odpowiedzialności K. F. za długi spółki objęte pozwem (zob. Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. VIII GC 222/19, LEX nr 3359777).

Wskazania w tym miejscu wymaga, że okoliczności odpowiedzialności członka zarządu za długi spółki stanowiła zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie przedmiot licznych rozważań. Za ugruntowane należy zatem uznać stanowisko z którego wynika, iż członkowie zarządu ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki, których podstawa istnieje w czasie, gdy sprawują funkcję członka zarządu, a więc także zobowiązań jeszcze wtedy niewymagalnych (zob. m.in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r. sygn. akt I CSK 269/09, LEX nr 583723, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2021 r., sygn. akt II CSKP 73/21, LEX nr 3274607, Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. VIII GC 222/19, LEX nr 3359777).

Mając to na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że pozwana ponosiła odpowiedzialność za długi spółki wynikające z faktur VAT wystawionych za okres od marca do sierpnia 2017 r., albowiem te wywodziły się z umowy zawartej w momencie, kiedy to pełniła funkcję członka zarządu. Członek zarządu nie odpowiada za zobowiązania spółki powstałe już po jego odwołaniu z funkcji członka zarządu. Z kolei w okolicznościach sprawy zobowiązanie powstało w wyniku zdarzenia prawnego- np. czynności prawnej (umowy). Tym samym uznać należało, że zarzut obronny pozwanej nie był uzasadniony.

Odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązanie do zapłaty należności związanej z wykonywaniem umowy sprzedaży i dystrybucji w czasie, gdy pozwana przestała być członkiem zarządu, znajduje usprawiedliwienie także dlatego, iż w czasie sprawowania przez nią funkcji członka zarządu miała ona wpływ na istnienie tej odpowiedzialności. Mogła mianowicie, jako działający członek zarządu, podjąć czynności zmierzające do rozwiązania umowy sprzedaży i dystrybucji (tak Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r. sygn. akt I CSK 269/09).

Nie ma zatem znaczenia, że część należności za usługę sprzedaży i dystrybucji (które były później przedmiotem wydanego nakazu zapłaty przez Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu) dotyczyły miesięcy czerwca, lipca i sierpnia 2017 r., a zatem częściowo miesięcy, w których pozwana nie pełniła już funkcji członka zarządu, gdyż z dniem 25 maja 2017 r. złożyła rezygnację, skoro umowa została zawarta 10 listopada 2016 roku (k.38a), a zatem podstawa zobowiązania została zawarta w okresie, gdy pozwana była członkiem zarządu. Mając zatem na uwadze okres wypowiedzenia umowy oraz charakter zobowiązań (zobowiązania w zakresie usługi dystrybucji i sprzedaży energii) - należy uznać, że są to zobowiązania zaciągnięte przez funkcjonującego prezesa tj. pozwaną. Podkreślić należy względną stałość wysokości wartości usługi dystrybucyjnej, która w opisanych powyżej fakturach wynosiła około 1300 zł. Taka chronologia wydarzeń doprowadziła Sąd do uznania, że pozwana odpowiada za zobowiązania powstałe w wyniku nieopłaconych faktur za sprzedaż energii i usługę dystrybucji, które były wystawione w oparciu o umowę, które zostały zawarte w czasie, gdy pozwana był członkiem zarządu tej spółki.

Gdyby przyjąć inny pogląd (czego Sąd nie robi- tj. że pozwana nie odpowiada za należności z faktur obliczone po 25 maja 2017 roku), to zdaniem Sądu wysokość roszczenie odszkodowawczego strony powodowej powinna być obliczona proporcjonalnie tj jako stosunek wartości należności za jaką pozwana odpowiada za okres do 25 maja 2017 w roku i stosunek wartości należności powstałych po 25 maja 2017 roku. Te rozważania są tylko hipotetyczne celem rozważenia wszelkich okoliczności sprawy.

Niezależnie od tego należą wskazać, a o czym była już mowa powyżej, że skuteczne zrzeczenie pełnionej funkcji miało miejsce 25 maja 2017 r., a zatem przed tą datą, pozwana pozostawała prezesem zarządu komplementariusza, co z kolei statuowało jej odpowiedzialność za długi spółki. Co równie istotne, oprócz niewnoszących nic twierdzeń w zakresie stopniowego zaprzestania wykonywania powierzonej jej funkcji, pozwana podnosiła jedynie, że w okresie kiedy to pełniła funkcję prezesa zarządu, nie ziszczyły się przesłanki do ogłoszenia upadłości (...) sp. z o.o. sp.k., nie przedstawiając na tę okoliczność żadnego środka dowodowego, zwłaszcza w postaci opinii biegłego. W ocenie Sądu, tylko w ten sposób możliwym było by wykazanie, iż ziszczyły się przesłanki egzoneracyjne o których mowa w art. 299 § 2 k.s.h. Samo

twierdzenie w tym przedmiocie nie może stanowić dowodu w sytuacji, gdy to na pozwanej spoczywał obowiązek w przedmiocie wykazania braku odpowiedzialności za długi spółki. W ocenie Sądu członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, chcący uniknąć odpowiedzialności wynikającej z art. 299 § 1 k.s.h., powinien wykazać, iż zaistniały okoliczności ekskulpujące jego odpowiedzialność za zobowiązania spółki (por. wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2006 r. I FSK 575/05, Lex nr 250335).

Jak bowiem wynika z § 2 przytoczonej normy, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności o której mowa w § 1, jeżeli wykáže, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

W tym miejscu podkreślić należy, iż członek zarządu, chcący tą drogą uniknąć odpowiedzialności, powinien wykazać swój niezawiniony brak kontaktu z finansami i księgowością spółki. Zwolnieni od odpowiedzialności będą również ci członkowie zarządu, którzy po objęciu swojej funkcji i ustaleniu stanu interesów spółki, natychmiast złożyli odpowiedni wniosek (por. J. Namitkiewicz, Kodeks..., op. cit., s. 359; D. Kupryjańczyk, Powództwo przeciwko członkom zarządu spółki z o.o. (art. 299 k.s.h.), Pr.Sp. 2011, nr 12, s. 14). W tym stanie sprawy, przedkładając powyższe na grunt przedmiotowego postępowania Sąd doszedł do wniosku, iż pozwana na której spoczywał w tym zakresie obowiązek dowodowy nie wykazała, aby ziściły się przesłanki jej odpowiedzialność wyłączające.

Sąd zważył zatem, że jeśli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, albowiem nie istnieje żadnej majątek, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić, prawomocne postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu jego bezskuteczności jest wystarczającym dowodem wykazania wystąpienia materialnoprawnej przesłanki odpowiedzialności określonej w art. 299 § 1 k.s.h. (por. wyrok SN z 2008-05-09 III CSK 364/07 Legalis). Innymi słowy, już samo umorzenie postępowania egzekucyjnego, które miało miejsce w niniejszej sprawie (k. 72a), implikuje powstanie odpowiedzialności członków zarządu spółki, którzy mogą się od niej uwolnić w razie wykazania istnienia przesłanek z art. 299 § 2 k.s.h.

Należy też w tym miejscu wskazać, iż powód nie miał obowiązku wykazywania, że wierzyciel wykorzystał wszelkie sposoby egzekucji, bowiem wystarczy wykazanie bezskuteczności zaspokojenia przy wykorzystaniu jednego z nich (zob. wyrok SN z dnia 9 maja 2008 r. II CSK 364/07, Lex nr 490434).

Sąd przanalizował dane z akt komorniczych GKm 20/21 i Km 2096/18.

Umożliwiono również pełnomocnikom stron zapoznanie się z nimi na ostatnim terminie rozprawy. Ich zbadanie prowadzi do jedyne go logicznego wniosku, że były one prowadzone prawidłowo z całego majątku spółki. Wniosek o wszczęcie postępowania obejmował wszystkie możliwe prawa (...) sp. z o.o. sp.k., ale ta nie miała żadnego majątku dlatego postępowania musiały zostać umorzone z uwagi na ich bezskuteczność. Pozwana nie udowodniła, aby było inaczej.

Sąd zważył także, iż w myśl art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące. Dłużnik będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, jest niewypłacalny także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące.

Podsumowując Sąd doszedł do wniosku, że ziściły się przesłanki do wszczęcia postępowania przeciwko członki zarządu (...) sp. z o.o., tj. wspólnika reprezentującego podmiot (...) sp. z o.o. sp.k., albowiem postanowienie w

przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego skierowanego przeciwko ostatniemu z wymienionych, dawało ku temu skuteczną podstawę. Tym samym, pozwana niewątpliwie odpowiadała za wierzytelności.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd doszedł do wniosku, że K. F. ponosi odpowiedzialność za długi podmiotu (...) sp. z o.o. sp. k. Wobec tego, na podstawie art. 299 § 2 k.s.h. w zw. z art. 6 k.c., dochodzone roszczenie uwzględniono w całości, czemu dał wyraz w pkt I sentencji wyroku.

Przypomnieć należy, że termin wykonania tego zobowiązania nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, dlatego powinno ono zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do jego wykonania. Zatem, przewidziane w art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego przez członków zarządu należą się od chwili wymagalności roszczenia ustalonej stosownie do art. 455 k.c.

Prawidłowo obliczone skapitalizowane odsetki, akceptując pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2016 roku (sygn. akt V CSK 579/15) powinny być obliczone od dat podanych w nakazie zapłaty do chwili zażądania od członków zarządu spółki zapłaty długów tejże spółki. W ramach odszkodowania przewidzianego w art. 299 § 1 k.s.h. niezaspokojony wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może dochodzić odsetek należnych od spółki także za dalszy okres od chwili powstania roszczenia odszkodowawczego do chwili zażądania od członków zarządu tej spółki zapłaty jej długów.

Należy zaznaczyć, że wymagalność roszczenia skierowanego przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest tożsama z wymagalnością roszczenia względem spółki. Termin spełnienia świadczenia przez osoby, o których mowa w art. 299 ksh, nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zatem niewyegzekwowane odsetki za opóźnienie, objęte odszkodowaniem dochodzonym na podstawie art. 299 ksh, powinny być zsumowane i wyrażone kwotowo, a także objęte wezwaniem do zapłaty. Por. wyr. SN z 25.5.2016 r. (V CSK 579/15, Legalis), w którym przyjęto, że niezaspokojonemu w postępowaniu egzekucyjnym wierzycielowi spółki z o.o. przysługują także od członków zarządu odpowiadających na podstawie art. 299 § 1 KSH odsetki na podstawie art. 481 kc za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 299 § 1 ksh. Tak było w okolicznościach sprawy.

Z kolei od kwoty dochodzonej już na podstawie art. 299 § 1 (obejmującej należność główną, jak i ewentualne skapitalizowane odsetki) wierzyciel może żądać zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie. Wyznaczający początek biegu naliczania odsetek termin spełnienia świadczenia przez osoby, o których mowa w art. 299 § 1, nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie – w świetle powołanego art. 455 kc – powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (por. T. Szczurowski, w: Jara, Komentarz KSH, 2018, art. 299, Nb 5).

W okolicznościach sprawy pozwana została wezwana do zapłaty pismem z dnia 9 września 2022 roku (k.76). Kwota z wezwania odpowiada w całości tej dochodzonej w pozwie. W wezwaniu termin płatności wskazano na 7 dni. Pozwana odebrała to pismo w dniu 5 października 2022 roku (dane z e-tracking). Pozew zaś wniesiono w dniu 8 listopada 2022 roku. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem pozwu.

Żądanie skapitalizowanych odsetek w wysokości 8566,68 zł (k.7) było zasadne i prawidłowo obliczone. Strona powodowa skapitalizowała odsetki od dat podanych w uzupełniającym nakazie zapłaty (k.25) do chwili zażądania od członków zarządu spółki zapłaty długów tejże spółki, z tym że powódka ograniczyła żądanie do „dnia wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego” tj. do 11 lipca 2022 roku (k.7, str. 5 pozwu). Wezwanie do zapłaty, co zostało wyżej opisanej, sporządzono w dniu 5 października 2022 roku.

Jeśli chodzi o żądanie kwoty 2492 zł, 163,82 zł i 900 zł (koszty procesu i koszty postępowania egzekucyjnego) to możliwość dochodzenia od członka zarządu kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, którymi na jego rzecz została obciążona spółka, przyjęto w judykaturze (tak uchw. SN 7.12.2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007, Nr 9, poz. 136; wyr. SN z 8.3.2007 r., III CSK 352/06, PS 2008, Nr 4, s. 58; wyr. SN z 16.3.2007 r., III CSK 404/06, PS 2008,

Nr 4, s. 58; wyr. SA w Katowicach z 4.7.2006 r., IACa 341/06, OSA w Katowicach 2006, Nr 4, poz. 9; tak w doktrynie A. Kappes, *Odpowiedzialność*, s. 83; T. Szczurowski; w: Jara, *Komentarz KSH*, 2018, art. 299, Nb 4; odmiennie w wyr. SA w Białymstoku z 12.5.2004 r., IACa 85/04, OSAB 2004, Nr 3, poz. 16). Przyznane od spółki koszty procesu i egzekucji również są przedmiotem zobowiązania pieniężnego spółki, którego nie wyegzekwowano z jej majątku. Prawo ich dochodzenia na podstawie art. 299 § 1 jest logiczną konsekwencją zasady, że pozwanie członka zarządu staje się możliwe po tym, jak bezskuteczna okaże się egzekucja z majątku spółki. Wierzyciel musi mieć w procesie wszczętym na podstawie art. 299 § 1 możliwość odzyskania przyznanych mu celowych kosztów dochodzenia roszczenia od spółki. Tylko taka wykładnia realizuje funkcję ochronną praw wierzycieli spółki z o.o.

Podobnie żądanie kwoty 187 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego w sprawie V GCo 63/20 (k.26).

Można obecnie domagać się odsetek od kosztów procesu (art. 98 § 1[1] kpc), dlatego dopuszczalne było żądanie pozwu w tym zakresie z mocy art. 481 § 1 kc.

Należy podkreślić, że ani należność główna ani wysokość, rodzaj i data początkowa odsetek ustawowych za opóźnienie nie była kwestionowana przez pozwaną.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. uznając, że strona powodowa wygrała sprawę w całości przy uwzględnieniu, że strona powodowa złożyła spis kosztów (k.144). Na należne powodowi koszty złożyła się uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17,00 złotych, opłata od pozwu w wysokości 1500 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; tekst pierwotny: Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

W doktrynie wyraża się zapatrywanie, że z reguły wysokość kosztów przyznawanych stronie powinna odpowiadać wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych oraz uwzględnionych w spisie; wyłącznie w sytuacjach szczególnych, gdy występują przesłanki określone w art. 109 k.p.c., może być ona obniżona.

Należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie powód przedstawił spis wszystkich kosztów poniesionych w sprawie. Dokonując analizy sprawy Sąd uznał, iż powodowi bezsprzecznie należy się zwrot kosztów poniesionych z tytułu dojazdów pełnomocnika powoda na rozprawę. Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania wysokości wskazanych przez powoda kosztów.

Poza powyższymi kosztami strona powodowa poniosła realne koszty w postaci kosztów noclegu tj. 205 zł i koszty biletów na pociąg w łącznej wysokości 140 zł (2x70 zł; k. 145-146). Suma wyniosła 5462 zł (pkt II wyroku).

Sędzia Tadeusz Górka